

12- KINH PHẠM CHÍ PHÁP QUÁN

Nghe như vậy:

Đức Phật trụ dưới một cội cây tại thành Ca-duy-la-vệ, vương thổ dòng họ Thích cùng với năm trăm vị Tỳ-kheo đều đã đạt quả Ứng chân, đã đặt gánh nặng xuống, theo nghĩa tự chứng, không còn tái sinh.

Khi ấy các vị trời có sức thần diệu ở mười phương thế giới đến lễ Phật muốn xem đức độ của Thế Tôn và chư Tỳ-kheo Tăng. Bốn vị Thiên vương ở tầng trời thứ bảy cùng bảo các Thiên chúng:

–Học chúng nên biết, Đức Phật đang trụ dưới một cội cây tại thành Ca-duy-la-vệ, vương thổ dòng họ Thích cùng năm trăm vị Chân nhân, và có cả các vị trời có sức thần diệu ở mười phương thế giới đều đến lễ Phật, muốn xem uy thần của Đức Thế Tôn và chư Tỳ-kheo. Chúng ta nay sao không đến để xem uy thần của Ngài.

Bốn vị Thiên vương liền cùng Thiên chúng ở tầng trời thứ bảy bay xuống, trong khoảng thời gian một người co duỗi cánh tay đã đến bên cạnh chỗ Đức Phật. Các vị cùng tới lễ Phật và các vị Tỳ-kheo Tăng rồi mỗi người ngồi trên tòa của mình. Vị Phạm thiên thứ nhất ngồi trên tòa nói kệ:

*Nay hội lớn ở giữa rừng
Chư Thiên chiêm bái Thế Tôn
Con cũng đến để nghe pháp
Và mong gặp chúng Ứng chân.*

Vị Phạm thiên thứ hai ngồi trên tòa nói kệ:

*Học chúng này nên nhiếp ý
Học và hành theo chánh hạnh
Như xa phu khéo giữ cương
Phòng hộ mắt, tâm tỉnh giác.*

Vị Phạm thiên thứ ba ngồi trên tòa nói kệ:

*Tận lực đoạn bảy niệm tà
Tâm định tĩnh như gang sắt
Ý quán tịnh, xả cấu trần
Được tuệ nhãn, tâm thông suốt.*

Vị Phạm thiên thứ tư ngồi trên tòa nói kệ:

*Dốc lòng quy mạng Thế Tôn
Chết không sinh theo tà ám
Xả thân người sau chuyển sinh
Được thân trời là tai họa.*

Trong chúng hội lúc đó, có một Phạm chí tên Pháp Quán cũng ở trong đại chúng suy nghĩ việc đó, thấy bậc đã giải thoát nơi Nê-hoàn mà còn có thân thể nên sinh ý nghi ngờ. Phật biết Phạm chí Pháp Quán sinh niệm nghi nên hiện ra một Đức Hóa Phật, dung tướng đẹp đẽ tuyệt trần, mọi người xem qua đều hoan hỷ, có ba mươi hai tướng của Bậc Đại Nhân, thân tỏa ra ánh sáng màu hoàng kim, vận Đại y, trên y cũng tỏa ánh sáng như thế. Đức Hóa Phật hướng về Đức Phật chấp tay, nói kệ khen:

Theo nhân duyên hiện có nói

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Như đã đạt đến điều thiện
Niệm ta, người cũng nhẹ qua
Hay cũng trú trong duyên thiện.
Không tự tri nên xấu hổ
Do tranh biện nói thành hai
Biết như thế nên xả bỏ.
Quán nguyện yên, không loạn xú
Mọi việc bình như đất phẳng
Chưa tỏ phân nên đẳng tâm
Theo điều gì sinh phân biệt?
Điều nghe thấy chớ tác tướng
Nương đắm chúng khởi ác tâm
Chỉ hướng niệm theo nghe, thấy
Cả hai tịnh, ai tỏ sáng?
Chưa trừ ái, thân hoàn thân
Vì chấp giới phạm thanh tịnh
Quán và hành cùng thông suốt
Theo đó tu nên niệm tịnh.
Cần sợ trần nương thiện thuyết
Lìa chân lý cầu tu tập
Tất cả tội do duyên ấy
Theo đúng lời, siêng cầu tịnh.
Vì quên nghĩa, khổ luân hồi
Nỗ lực cầu cũng không nói
Theo mất hành và tư duy
Trầm sinh tử cũng từ đây.
Tuệ như thật, thuyết như thật
Giới hạnh đó đều xả bỏ
Tội hay phước cũng xa lìa
Tịnh, bất tịnh không niệm tưởng,
Không nhiễm ô, không chấp tịnh
Tu pháp đó vượt thế trần.
Nói không hành vì khinh thị
Niệm như thế liền biến tâm
Tà lợi trần đều hoặc nhiễm.
Vì chấp ấy nên tự xưng
Thấy thiện pháp là dục cầu
Tâm phân biệt chuyển tương tranh
Tự thân hành không ô nhiễm
Với lời thế đều không ngại
Với các pháp không sở hữu.
Người không tuệ thuyết pháp tịnh
Mãi bị trói tâm cố chấp.
Chư Thế Tôn hành vắng lặng
Trí vô sư thuyết chân pháp

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Không pháp hành chỉ tự thuyết
Vì nhất tâm nên đều tịnh.
Nói pháp ấy, cũng phê bình
Vì sở kiến đọa chấp tịnh
Tự thân chịu oán niệm khởi.
Trí muốn thắng nói lời kiêu
Cần giải thoát điều chấp trước
Không nương tựa, niệm bất tín
Nguồn cội ấy do ham nói.
Chấp tịnh hạnh, niệm chưa trừ
Quán thế trần theo danh sắc
Lấy trí đó mà lãnh thọ
Bị dục nhiễm, ngã tướng sinh.
Chẳng chịu theo pháp thiện tịnh
Có tuệ hạnh, đấm Hữu vô
Lòng biết chánh vẫn thủ chấp
Thấy vô nhiễm là pháp hành.
Vượt tướng loạn không thọ lãnh
Tuệ ý giải, đến vô sinh
Không phân biệt theo thức trần
Phòng chấp trước như cửa đóng
Chỉ hành quán, không thủ chấp.
Thế tôn đoạn tâm luyến trần
Mọi niệm tưởng đều không vương
Tịnh với loạn đều xả niệm.
Mọi suy hoại của phàm phu
Bỏ thành cũ không xây mới
Không có dục sao đấm trước?
Thoát tà tín vượt dũng mãnh
Đã giải thích thế, phi thế
Với vạn pháp không còn nghi
Với sở tri, nào niệm tưởng?
Buông gánh nặng thành Chánh Giác
Không lỗi nguyện luôn an trụ.*

Phật nói kinh Nghĩa Túc này xong, các Tỳ-kheo đều hoan hỷ.

M